

SECĂTURA — PREȘEDINTE!

Supliment
de OPOZIȚIE al revistei
«Luciferul»

12 (22) anul II / 1991
1—15 iulie
8 pag. — 5 lei

BESTIALITATEA LA MINERI

pag. 4-5

Iliescu se trădează

pag. 5

Profesia de mitingist

pag. 3

După câteva manevre — de cullise? — „Revoluția română în direct” pătrunde iarăși pe scenă, trasi de păr și de sfoc, încit ai senzația că unor scenariil prestabilite, ce s-au sliajenit reciproc în decembrie '89, de a ieși ceea ce nu a mulțumit pe nimeni, se adaugă un altul, parcă mai aluitor decit toate laolaltă. În loc să se stringă firele, se incurcă și mai abțir itele, personajele nu mărturisesc el prasupun, evenimentele nu se leagă ci se destramă, căci cineva, asemenea așa zșilor teroriști din perioada incriminată, are tot interesul să întrețină diversiuinea și incertitudinea. Ultimul episod nu mai strinește atitea nedumeriri ca altele ei, în cel mai bun caz, hazul. Intreb t de ce avea atita siguranță pe chip, în zilele acelea singeroase, Ion Iliescu răspunde cu nonșalanță: nu mă tem nicioda ă. Ce vrei, fără cricărul erou autentic! Și tot ca un patriot de data asta! — n-a cerut sprijinul rușilor, deși urechile noastre, conectate pe atunci la toate canalele mass-media auzeau cu totul altceva.

Tatuliciada

Hotărît lucru, amnezia ne-a atins numai pe noi. Ca de obicei, Gelu Voican Voiculescu se desfașoară și reușește, cu numai cîteva precizări, să ne amețească iarăși. Nu-l cunoștea la acea dată pe generalul Stănculescu, dar cum l-a văzut, s-a întâmplat o minune: o a reacție seducătoare, rod al unor reacții (chimice!), l-a împins către omul de casă al lui Ceaușescu. Se înșală deci cine crede că G.V.V. e inrobît numai de clitoris. Practicile sale (meta)fizice, mărturisite fără tranchilizante, trădează încă o dată multiplele sale disponibilități masculine și nu înțelegem de ce l se cer atît de puține servicii. Alte secvențe, la fel de înălțătoare, abundă în această piesă ce se scrie în mers cu orientările la zi. O păinopată — al cărei nume e trecut sub tăcere — se lipește de film ca nuca de pe rețe, dînd astfel ro a d. mișantă a artei tatuliciene. Un alt personaj, păstrat și el în anonim, că — atenție! — îl vom mai întîlni în episoadele următoare, e vizitat de un grup cu ochi albaștri care uită întâmplător (?) o casetă în casa agentuia. Aseculată, banda dă la iveală fapte abominabile. Hai că-i tare! Și noi care știam că singura operă magistrală a lui Ceaușescu a fost securitatea! El, bine, în astfel de momente, pină și ea și-a pierdut cumpătul. Poate Cumpătul de la Sinaia, fiindcă pe celălalt, se vede cu ochiul liber, nu-l putea abandona oriunde. El o ajută acum să se infiltreze peste tot, fie pe ușa din dos a opoziției, cu sprijinul unor disidenți bine strunți din dosare, fie pe ușa din față a neocomuniștilor, care au nevoie de profesioniștii ai intoxicării pentru a pescui în aceleași ape tulburi. Fostii colaboratori și foștii colaboratori ai revistei „Pentru patrie” s-au rotit și s-au înfrățit și, culmea, ei atacă mai întil pentru a-și masea propensiunile întunecate. În plus, știind că-n posturile chele sint semenii lor, le fac jocul ca nu cumva să-si rețeze vreo șansă de noi cistiguri.

Socotețiile, oricît ar fi de supravegheate, au comicul lor. Ultimul episod al unei revoluții furate în direct nu pare să fie altceva decit o incroceală (era să zicem goroveală) a unor cirpaci care, cu cit pun mai multe petice pe o haină, cu atît denunță putreziciunea acestora.

OBSERVATOR

● Ba nu, Adrian Păunescu și-a sporit aria de tămiere. Cu vreun an în urmă și-a oferit serviciile, printr-o scrisoare de amor, de era să credem că va intra sub incidența *moravurilor*, domnului Iliescu. Numai până a primit aprobarea revistei „Totuși iubirea”. Acum, când simte (doamne, cit e bardul de simțit!) că pe la Cotroceni cîntă prea des cucuveaua, A. P. se erijează într-un *patriot național*, adoptînd stilul lui Rică Venturiano, și-și trage protectorul de urechi: „Sinteti, așadar, de acord cu Stalin, cu Hitler și cu partea noastră de lașitate? În această eroare noi nu vă urmăm”. De ce-o fi spunînd partea noastră de lașitate? Nimerit pentru numele său ar fi fost „partea mea de lașitate”. Numai în acest fel l-ar fi sporit meritele. Că, slavă Domnului, astea-l fac faimos.

● Pe lângă atîtea calități crainic-ologice, Ilie Dobre și-a mai dobîndit una: de citat-olog. Realizînd el o emisiune sportivă și dorînd să fie spiritual, a pus-o sub semnul lui Marin Preda, parafrazîndu-i acestuia fraza din finalul romanului „Cel mai iubit dintre pămînteni”: „Dacă dragoste nu e, nimic nu e”. Numai că vorbele cu pricina sînt reluate de autor în învățăturile apostolului Pavel, de care Ilie Dobre n-a auzit decît atunci cînd a transmis meciul Bihorului. În poarta echipei din nord se află un personaj cu un nume identic, dar, după rezultatele formației sale, n-are nici un har de apostol.

● În plin frează mitingist și sub o contestare cvasigenerală, premierul nostru se filmează în cadrul Ministerului de Interne, dînd de înțeles celor agitați că orice șoricel se potolește cînd li se arată pisica. Oare cine mai recurgă la asemenea manevre cînd era la inghesuală? Și asta pînă cînd, într-o zi, nici ele nu l-au mai folosit la ceva.

● Mare amator de artă, senatorul Ștefan Cazimir a pătruns și-n Teatrul Mic, vîind a viziunea piesa „Elisabeta, din întîmplare, o femeie”, a lui Dario Fo. Văzînd că și aici e vorba de parlamentari și „camere”, dar nu la fel de vii ca în sala Omnia, la pauză S. C. a dat bir cu fugiții, convins că spectacolul de la Mic nu-l poate egala pe cel din Parlament. Nimeni nu-l poate contesta.

● Virgil Măgureanu se arc bine cu *Radio-ul* și nu cu Răzvan Theodorescu, cum ar putea crede capetele rase. Dovada: ultima sa intervenție în Parlament, unde a vorbit despre faptul că telefoanele sînt iarăși ascultate (!), n-a fost preluată de Gabriela Neagu sau de vreo altă persoană de veghe în lanul de informații, ci numai de undele medii, printr-o persoană al cărei nume ne-a scăpat. Să fie și între cele două instituții sus-numite un fel de concurență pentru a intra în grațiile S.R.I.-ului, sau Televiziunea e orientată bine ca și în alte vremuri?

● Folosim acest prilej pentru a adresa noului purtător de cuvînt al guvernului, dl. Mihnea Constantinescu, cu prilejul numirii în funcție, cele mai calde felicitări din partea foștilor colegi de la Centrul Universitar București, personal de la tovarășa Clădici, care era sincer îngrijorată că l-a pierdut urma, convînsă fiind că un așa talent oratoric, format în îndelungata experiență în funcția de responsabil cu propaganda ideologică, nu trebuie să se irosească. Ex-tovarășii sînt alături de dl. Constantinescu, urîndu-l ca ziua de 13 în care a deschis ochii spre această lume să-i aducă noroc. De asemenea, el deplîng trista moștenire a cișecilor de limbaj, de tipul „ce prevede aceste legi” sau „obiective și etape ale politicii economice...” fiind încredințați că ele vor fi depășite așa cum s-a întîmplat și cu construcțiile de genul „tuturilor”, „municipii”, „plenara C.C. al U.T.C.” etc., etc.

● A fost ratată de curînd întîlnirea secolului, pe care o anunțăm în ultimul număr. Ea urma să aibă loc, unde alt-unde decît la Paris și între cine alt-cineva decît Petre Roman și Edith Cresson, cel mai tînăr prim-ministru și cel mai proaspăt premier al bătrînei madame, Europa. Volajul Romanului nostru la salonul aeronautic n-a mai avut loc nu din cauza d-lui Isărescu, guvernatorul Băncii Naționale, care ar fi refuzat să-i mai sponsorizeze călătoria, după cum greșit a lăsat să se înțeleagă o anumită parte a presei, ci fiindcă sindicatul, aceste campioane ale destabilizării, s-au pus pe făcut greve. Și în loc de serbări galante, bietul prim-ministru a trebuit să-și rupă pingelele pe la Faur, (de tristă amintire), prin Prahova și Hunedoara, pe unde și-a dus mută iapa și și-a-nțărât dracul copiii și unde nici măcar nu s-a auzit de Airbusuri, adică ce sînt alea și cu ce se mîncă. Păi pe lângă mașterele de syndicate odioase, care se pun în calea fericirii junelui premier, marchizul de Sade era un dulce copil nevinovat și neștiutor care-și supăra mămica sugîndu-și degetul după ce și-l introdusese prin cele locuri rușinoase.

● Cine zice că guvernul nostru nu e

neaoș, format din românași verzi, vezi colea, n'alți ca brazii și viguroși ca stîncă, se înșeală amaric. Noi susținem — și cînd facem asta ne bazăm pe izvorul nesecat al înțelepciunii populare — că avem de-a face cu o manifestare tipică a unui produs național specific, precum salamul cu soia și naiul lui Zamfir. Lovitură de stat după lovitură de stat, grevă după grevă, contestație după contestație, greșeală după greșeală, rateu după rateu și...nimic. Adică „apa trece pietrele rămîn” și „cîinii latră, ursu” (substantiv comun) merge. Pas de să ne mai contrazică cineva!

● Anunțăm pe această cale că dl. președinte Ion Iliescu are urgentă nevoie de preparator la istorie. Suportăm, din patriotism, și costul anunțului. Știm noi c-a stat cinci ani la Frunze, dar nu și că le-a tocat la cîini. Domnia sa a trecut prin istoria națională ca prin apă, și a ajuns să ne învețe, astăzi, că Antoneseu nu a avut nici un merit, în afara faptului că a înăbușit rebeliunea legionară. Păi, după domn' președinte, dacă ar mai fi trăit mareșalul, chiar și astăzi ar fi trebuit pus la zid și aruncat în groapa cu var. Ne aude lumea, tov. Iliescu, și ne facem de ris. Miine-poimîine, nemaisuportînd așa afront, vin americanii și-o să ne povestească Bush, că el n-a stat la

suveran față de „Assos”, „Karelia” și „Freedom”, multe la privațizati și chiar în comerțul de stat. Apoi, pînă marța următoare, o țigară națională, lîngă o bomboană agricolă, e tot ce poate fi în spiritul doctrinei partidului „România Mare”.

● Și, fiindcă veni vorba, cîcă-ar fi divorțat Florica Mitroi de Vadim și Compania. Urmează dezvăluri senzaționale. Nu știm dacă despre bălăia tradițională Mitroi — opozanți, sau despre mișmășelile și matrapazlicurile preopinienților. Abia așteptăm s-o vedem iar pe Florica, cu poalele în cap, ea o vajnică mamă română, jignită în adîncurile simțimentelor ei patriotice.

● Și tot despre Florica Mitroi. Poeta a fost văzută de curînd la stomatolog, nu ca să-și ascute dinții, ca să-l poată mușca mai bine pe nea Jenică de părțile moi (că-ntre-ale lui Dinescu și-a spart măselele, de slabe ce sînt, părțile), ci fiindcă-i puțea gura. Din cauza cariilor. Bietul doctor, un amărit din opoziție, a fost pus în imposibilă situație de a nu ști dacă-i mai bine să-i smulgă limba sau să-i spargă maxilarul. Noroc cu greva medicilor. Așa au scăpat și Florica și dentistul. Morala: dalta și ciocanul.

tică. În exprimare. Mai ales în momentele poetice, cînd, de emoție, i se înrourează ochii și i se umple gura, de cuvinte rare. Cităm din comentariul la „Podul de Flori”: „S-au făcut și s-au toastat”. Inșă noi, la auzul spiciului, ne-am desumflat.

● Atenție la Angela Băcescu! Vajnica luptătoare naționalistă a renunțat, s-ar părea, la bălăia cu ungerii. Dar e sigur că e numai un scenariu. A fost zărită în apropierea Universității, îmbrăcată în alb, ca să nu fie confundată, în chiar ziua comemorării mineriadei, încercînd să destabilizeze în cel mai subtil mod cu putință. „Ziarista Angela Băcescu, trista ziaristă Angela Băcescu” după cum îi place să se autointituleze, mușca nevinovată dintr-un chirtos-olaci (în maghiară, probabil, dar nu băgăm mina în foc, kurtóskalács). De unde se vede că respectiva doamnă a plecat de la „România Mare” nu pentru că n-ar mai fi avut loc de Vadim, două săbii în aceeași teacă, ci din pasiunea incredibilă pentru gulaș și papricaș. Acum nu știm cum se împacă preferințele culinare ale băcescăi, care nu sînt deloc ușure, cu vederile ei mai noi de la „Europa”. Dar grădina noastră e mare, și multe persoane au loc în ea.

● La Universitate s-a înființat, pe bune, un loc pentru adăpare, la sugestia șlim cu toții cui. Unii, fără posibilități financiare, se adapă direct din firisorul de apă ce curge în fîntina Marian Munteanu. Alții, mai hoți, își lau cîte un nessesul de la privațică din coasta Institutului de Arhitectură. E și asta o binefacere a implementării economiei de piață, antamată încă înainte de 20 mai.

● Aflăm că Liceul industrial nr. 6 din Ploiești se va transforma brusc în Liceul de poliție „Constantin Brâncoveanu”, iar la Buzău va răsări Liceul „Nengoe Bazarab”, tot cu profil de poliție.

Trecem peste nechezuita alegere a numelor celor două instituții de învățămînt (dar, am mai văzut: Institutul Agronomic „Nicolae Băcescu” și altele!) Ceea ce ne ațacează mai mult de Ministerul de Interne este preocuparea acestuia pentru prezăritura cadrelor spre viitorul mai mult sau mai puțin apropiat.

După Academia de poliție și liceele aferente, pe cînd oare și școala generală de poliție sau, de ce nu, grădinița de poliție cu orar prelungit?

● A dispăput un ministru! Joi, 13 iunie, dimineață, la Radio se anunță demisia din Guvern a d-lui Eugen Dijmărescu. Michiduță și-a zis: „Bun! Treburile merg conform planului stabilit!”

Și așteaptă toată ziua să se rela știrea. Seara, TVR tace milc. Noaptea, TVR tace tot milc. Pînă într-atit, încît bietul Michiduță crede că a avut halucinații.

Și cînd colo, peste patru zile, dl. Dijmărescu apare (tot la Radio) și zice, în calitate neschimbată de ministru, că ce rerile salariale ale personalului mediu sanitar și ale celui din învățămînt sînt exagerate, că de unde bugetul său... nu-l așa? ș.c.l.

Prin urmare, Michiduță roagă pe Guvern să-l spună răsplatit: Mal e dl. Dijmărescu ministru, sau nu?

● Pe linia troleibuzului 47, care leagă centrul Constanței de Mamaia, de la o vreme se petrec tot felul de acte necivilizate (chiar huliganice!) ale controlorilor nou angajați, ce arată mai degrabă a bișnițari, decît a funcționari. Aplică amenzi însoțite de adaosuri injurioase și comportament violent. Amenziile sînt maxime, 300 de lei, din care, printr-o hotărîre a întreprinderii de Transport Constanța, le revin 33 la sută, adică o sută de lei. Chiar și atunci cînd se înșeală, negricioasele păsări de pradă, îmbrăcate în costum de blue-jeans, se reped asupra victimelor, gata-gata să le sugrume. Un astfel de incident s-a petrecut în ziua de 9 iunie, cînd au aplicat unui număr de patru copii — aparținînd unui grup însoțit — același tratament bizar.

Creдем că este mai potrivit pentru conducerea I.T.C. dacă, mai întii, ar fi controlați controlorii!

● Aproape în fiecare dimineață, cafeaua stă în gît radioascultătorului popor român, atunci cînd se anunță simplu: „Correspondență de la Paris, de la Alexandru Stark”.

Luni, 17 iunie, d-sa ne-a anunțat — pe banii noștri, firește! — cu maliție și sarcasm ceva despre comunicatul secției Vest a Asociației Ziaristilor Români — remis mass media franceze —, prin care A.Z.R. protestează împotriva măsurilor de sugrumare a libertății presei, a fenomenelor de cenzură la Radio și TV, a violențării ziaristilor ș.a.m.d. (le știți dv. cu toții!).

Da! O spunem cu toată sinceritatea. Da! Dorim să fim cenzurați, dorim să fim injurați, dorim să fim bătuți! Ați văzut doar ce a pătît dl. Alexandru Stark după ce a fost „bătut” pe 13 iunie, acum un an? A fost trimis la Paris.

Ultimul Star(k) la... Paris?

MICHIDUȚA

● ADRIAN PĂUNESCU DISIDENT ● S.R.I. CONTRA T.V.R. ● FLORICA MITROI DIVORȚEAZĂ ● PUIEȚII POLIȚIEI ȘI PEPINIERELE LOR ● DISPARIȚIA UNUI MINISTRU ● NICI O MASĂ FĂRĂ STARK

ruși, ce a fost la noi odată. Dați-o dracului, cu asta l-ați supărat pînă și pe Adrian Păunescu, pînă mai ieri fanul dv. infocat, care a hotărît să întărească rîndurile opoziției. Și, băgați de seamă, la anu' n-o să vă mai roage să ciștigați alegerile.

● Termenul „așa-zis” își lărgeste aria semantică, răspîndindu-se în cele mai incredibile domenii. De la „așa-zisă” academiciană Elena Ceaușescu la „așa-zisii” emanați și „așa-zisa” revoluție, n-au fost decît cițiva pași. Mici. Acum să vă țineți bine. De la „așa-zisă” Piața a Universității președintele ales al României a ajuns la „așa-zisii” opozanți: Laszlo Tokes, Smaranda Enache, Ion Caramitru, Mihai Șora, Mariana Celac, care „nici măcar nu mă (Ion Iliescu — n.n.) deranjează personal”, deși sînt invitații lui Havel, preferați de acesta omologului său. De la „așa-zisul” limbaj de lemn am trecut la „așa-zisul” limbaj de cherestea, sîntem acum pe cale de a consuma „așa-zisul” limbaj forestier, apelînd la „așa-zisul” limbaj silvestru.

● Deși s-a băut cafea naturală, la ultima conferință de presă, de la guvern ne-a fost servit un surogat de Baltazar, care poate fi ușor depistat și recunoscut pe baza puternicei reacții tipice de culoare ce are loc la contactul cu acea anumită parte a presei, trecînd instantaneu de la cerușiu la roșu. În aceste momente noul purtător de cuvînt devine agresiv (dar se stăpînește) și nu se mai bilbie (dar face dezacorduri).

● E din ce în ce mai clar că s-a schimbat modificarea. Am trecut de la planuri cincinale la planuri bianuale, anuale, trimestriale și lunare, ba chiar și săptămînale. Ne-a fost dat, de pildă, să auzim, și nu ne-a venit a ne crede urechilor, care sînt „noile obiective și etape ale politicii economice a guvernului pînă la finele acestui an”. N-am scăpat nici prilejul fericit de a asculta darca de seamă exactă asupra întirzierilor la lucrările de întîrcinare a culturilor prășitoare. Vă informăm și pe dv. că au fost însumătate 3,5 milioane ha cu păioase, cu 122 mii ha mai mult decît în 1990. Nu-l așa că sună clasic?

● Lume, lume! Scriem aici ca să afle tot natul că marțea se recunoaște după cele trei ceasuri rele, pisica neagră și Baltazar, care nici măcar nu mai e marți, că e la Londra, ci după imbulzeala din frața debitorilor de țigări de la periferia Capitalei. Pentru că numai o dată pe săptămînă, și anume marțea, pe la prînz, se bagă în tutungerii țigări autohtone. Ca să nu mai zică nimeni că românul n-ar fi patriot, cozile se formează încă din primele ore ale dimineții, și mașina cu „Bucegi”, „Carpați”, și „Mărășești” e așteptată cu sufletul la gură, în timp ce pe fețele mai mult sau mai puțin (da' mai mult) oacheșe se citește un dispreț

● Pe lângă salariile fabuloase, senatorii și deputații primesc, har domnului, și o indemnizație zilnică de 200 lei. Oare ce-o fi reprezentînd ea? Bateria apei în piua, bateria gurii de pomană sau concentrarea maximă pentru a asculta minciunile lui Văcaru și logoreea lui Gheorghie Dumitracu? În schimb, despre indemnizațiile celor care se deplasează în țară, pentru a onora unele contracte și servicii, nu se suflă o vorbă niciăieri. Nici ei, *plimbăreții*, n-o să mai sufle într-o zi cînd sînt hrăniți cu vînt de libertate și cumpără doar răbdări prăjite.

● Un nou sortiment a spart piața liberă românească: cioburile privațizate. Spre deosebire de cioburile și puilițele tradiționale, aflate de obicei în borcanele cu iaurt, livrate pînă nu demult la medicul preț de 0,50 lei, noul produs poate fi găsit, cu puțin noroc, doar în borcanele cu compot de caise, cumpărate de la particulari contra sumei variabile (funcție de privată), între 70 și 90 lei. În contrast cu grosolanele cioburi de iaurt, acestea sînt delicate și fine, ascunse cu grijă chiar în pulpa fructelor, conform noilor standarde calitative aprobate de oficiul de resort, care funcționează pe lîngă unul dintre nenumăratele departamente guvernamentale.

● Ne-a fost dat să citim o nouă istorie a cunoscutului profesor Ion Rotaru. Ar putea fi intitulată, dar, din păcate l-au luat-o alții înainte, „Amintiri din subterană”, sau „Povestiri din casa morților”. Istoria apare în serial în bilunarul „Catedra”, editat de „Federația Sindicatelor Libere din Învățămînt”. În ea, dl. Rotaru, eminichele profesore, (să ne ierte amicul Rică), își istorisește păcatele tinereților, adică cum dădea el pe cînd era (tot) mare și tare, examenul de grad tovarășei X de la pionieri, contra masă fastuoasă (în ciuda agramatismului evident al candidatei) sau cum includea ochii și punea nota activistului Y, primar în nuș ce comună. Adică personajii cărora azi li se va scădea norma didactică și li se va mări salariul pe motive de grad (didactic), vechime (în muncă de partid), și experiență (de viață). Și tovarășii — adepții ai legii lui Ohm: „ești om cu mine, sînt om cu tine” — care-i acceptă astfel de texte, vor să preia conducerea integrală a destinelor învățămîntului românesc, se pronunță pentru reconciliere, moderație, consultarea largă a maselor și celelalte. Bietului Boris Cazacu, — tovarăș de inspecție cu dl. Rotaru — Dumnezeu să-l ierte, că noi l-am iertat, îi creдем cînd spunea că „s-a culcat cu Mioara Avram” (în aceeași cameră, în campania de culegere a folclorului). Era o chestie de vîrstă. Și el, sărmanul, pe atunci, nu mai avea nici o pretenție.

● Calma și incomparabița Gaby (Neagu, se-nțelege) e din ce în ce mai plas-

„...ȘI S-A ADUNAT LA EL MULȚIME MULTĂ..”

Piața Universității '91 — profesia de mitingist

Intr-o zi de iunie, în jurul orci 15, în Piața Universității erau deja prezente câteva mii de persoane. Intreaga zi de vară pînă-n seară numărul a rămas constant. Gazdă și oaspete, înscriind goluri și autogoluri cu nemiluita, dl. Octav Rădulescu. Mîna-i fermă s-a simțit în conducerea acțiunii, de la origini și pînă la încălțarea pe-o șa, adică pînă la sfîrșit. Debutul speech-ului său a constat în numeroase și repetate apeluri către oamenii — sau organele — de ordine, pentru a lua măsuri imediate împotriva celor ce confundau mitingul cu un picnic la iarbă verde, după cum stăteau tolăniți pe gazonul din fața Teatrului Național. Zona respectivă era liberă de neo-mitingism, fiind neautorizată pentru demonstrație.

PERPETUUM CANTABILE

Șlagărul serii a fost, indiscutabil, fraza nepusă pe muzică: „Piața Universității este locul sacru ce ne va vindeca pentru totdeauna de neocomunism”. Absența poliției proteguitoare pînă pe la ora 16 a atras după sine apostrofarea aceluiași mereu domn Rădulescu, care, impetuos, a lansat de la tribună adevărate lasso-uri retorice afirmînd, nu fără subtilitate, printre multe altele, că se contează pe prezența a o sută de mii și, de ce nu, chiar un milion de demonstranți. În aplauze furtivoase, chiștoace aruncate pe jos, precum și coji de semințe, au fost invitați să ia cuvîntul reprezentanții ai formațiunilor organizatoare și ai sponsorilor, participanții direcți la evenimentele de anul trecut. N-au lipsit criticile destabilizatoare la adresa președintelui, primului ministru, parlamentului; s-a scandat „Demisia”, au fost rostite sacadat lozinci pro-monarhiste și pro-Basarabia.

TOMBOLA SERII, ADICĂ DĂRMĂLAUL CU SURPRIZE

Aproape de ora 17 de la microfonul buclucaș se anunță că sînt așteptați muncitorii de la Faur și de la IMGB, ăia de s-au supărat pe mineri anul trecut, cînd aceștia n-au vrut să-i lase să-i ajute la apărarea liniștii noastre, dar care acum sînt o redutabilă forță. De toate felurile. Aplauzele care au înțîmpinat n-au fost urmate însă și de

sosirea împiricinaților.

Se sare deci, peste Faur, se sare și peste IMGB și se aterizează forțat în plină chestiune studențească, adică în ceea ce privește participarea lor la evenimentele din 13—15. Asta mai ales

pentru că la comemorarea din 13 curent studenții nu s-au prezentat decît într-un număr foarte mic. Marele și bărbosul Sorin Dumitrescu și-a arătat mîhnirea în fața balconului Universității, închis în asemenea momente, acuzîndu-i totodată pe studenți că nici anul trecut n-au fost printre primii ocupanți ai „zonei libere de neocomunism”. El, domnul Rădulescu adică, din nou în corzi, la microfon cu alte cuvinte, a accentuat chiar că în noaptea de 12—13 iunie cei 234 de oameni rămași în Piață nu au avut sprijinul studenților. Făcînd uz de dreptul la replică, Alin Dragomirescu de la Sindicatul studenților mediciniști a arătat că cei pe care îi reprezintă nu au cedat lupta, nu au cedat nici măcar o palmă de pămînt de 10 hectare — conform Legii fondului funciar —, că ei sînt acolo unde trebuie și au încredere în celelalte forțe lingă care vor merge înaintea. Nu a dat nume, nu a arătat cu degetul.

MIJOARCĂ CU MOJĂNĂI

Condimentele serii — adică sare, piper, Ketch-up, boia, coriandru etc. — s-au întrupat din propunerile făcute Puterii, prezentă în zonă prin intermediul organelor de ordine, trădătorilor (o mină de...) și agenților, atît din est cît și din vest. Una dintre propuneri, demnă de atenție credem, a fost aceea că simbăta și duminica să nu se circule prin centru, „ca să putem și noi să avem astfel de mitinguri”.

Cunoscut și recunoscut de cel din Piață, actorul Ernest Maftei a interpellat în contumacie Televiziunea, acuzînd-o de neparticipare la eveniment, și s-a adresat nu celor de față, considerăți cel puțin conștienți și cu analizele la zi, ci milioanei de oameni ai țării (restul de 85%). Mesajul l-a constituit optimismul domnului în cauză, „deoarece comunismul s-a dus dracului”. (Nu mai insistăm asupra locului pe unde hălăduiește stafia comunismului în prezent că ne penalizează redactorul-șef. — n.n.).

Punctual așa cum îi stă bine dl. Rădulescu a încheiat lucrările mitingului (conform înțelegerii cu Primăria) la ora 21 p.m. fix, făcînd din nou apel la respectarea ordinii. Pînă la completa evacuare a carosabilului pe ieșirile de serviciu și pe scările de incendiu, un mic incident a captat atenția celor rămași pe locuri, fiți gata, start. Un revoluționar împușcat în 21 decembrie într-un organ nevită a venit la dl. Octav Rădulescu strigîndu-i revoltat: „Ești un nimeni! Tu și Dincă, doi hoți, ați „omorît” Piața Universității!” În ciuda intenției vădit destabilizatoare a acestuia, dl. Rădulescu a răspuns la provocare, făcînd iarăși apel la poliști, apoi a părăsit sanctuarul neolibertății clocotind de indignare și coada-ntră picioare.

La ora 21,30 primele mașini (de spălat, de tocat etc.) au redeschis traficul rutier. Încercările de întrerupere a circulației pe principala arteră — aorta — au fost răzlețe, neorganizate și, implicit, neizbutite, datorită și agenților termici și de circulație, prezenți la fața locului într-un număr destul de mare. La ora 22 p.m. erau chiar mai mulți decît manifestații.

șșaele

Pagină realizată de
OANA-MARIA SAVIN,
ALEC MACRI

13, 14, 15 iunie 1991, București, Piața Universității — un an de la ultimul des-călecat al minerilor. Trei zile de miting. Multe fețe deja cunoscute, multe fețe noi.

Sondajul nostru de opinie cuprinde cinci întrebări:

- 1) De ce vă aflați aici?
- 2) Al citelea miting la care participați este acesta?
- 3) Credeți că mitingurile pot schimba ceva?
- 4) Dacă ar mai veni vreodată minerii, ce-ați face?
- 5) Cine a inventat această formă de protest?

Ionel B., 34 ani, șomer:
1) Păi cum de ce? Să-l ia mama dracului de jigodii că ne-au lăsat pe drumuri, să-i... (strigături din folclorul autohton).
2) Păi ce, mai țin minte...!?
3) Eh, schimbă pă aia... (referire la epoca matriarhatului)
4) Ce le făcea Țepeș la ăia care furau...
5) Nu știu... Cred că toți cei care-am luptat pe baricade în 21—22 decembrie '89...
„Nu-ți dau io numele la gazetă”, 64 de ani, pensionară:
1) Io merg la Piața Unirii să cumpăr cartofi, n-am treabă cu ăștia d-ăcilea.
2) N-auzi, dragă, unde mă duc io?...
3) Schimbă că nu mai are lumea liniște de niște derbedei și neamuri proaste ce sînt...

4) Nu știu, dragă... Ia lă-să-mă-n pace... că io eram la băi la... asta... la... cum îi zice... Căciulata.
5) Păi cum cine? Măgarii ăștia de se pun contra lui domnu' Iliescu.
Marian P., 9 ani, rom:
1) Nenea, dă-mi și mie un leu.
2) Hal, nenea dă-mi și mie un leu.
3) Nenea, nenea, dă-mi și mie un leu.
4) Nenea, dă-mi și mie un leu.
5) Haide nenea, dă-mi și mie un leu.
Mihai F., 26 ani, sudor:
1) De ce mă aflu? Pentru ca să strig, de-aia mă aflu.
2) Hm, cred că am făcut de-a suta!

- 3) Eu nu cred nimic, eu strig...
- 4) Le-aș da la cap, așa cum am văzut că făcea ei în filmul ăla cu Piața Universității.
- 5) Io cred că americanii, că

ăștia-s cel mai deștepti...
Lilly, „cît îmi dai?”:
1) În nici un caz să ascult balivernele ăstora.
2) Nu vezi, scumpe, că eu stau în fața Inter-ului... Spune, ai bani la tine? Aăă?
3) N-am eu treabă cu chestiile astea...
4) Le-aș da și lor un pic de... (vezi „Anatomia organelor genitale” — Alexandru Papilian, Editura Medicală 1982)
5) Eu una, nu. Nu pe asta.
Atif Khalaoumi — student la IMF București:
1) I don't speak Romanian very well.
2) It's very funny here.
3) O.K.
4) O.K.
5) O.K.
Mircea C., 69 ani, ofițer în rezervă:
1) Sînt în trecere. Am cumpărat ziare.
2) Eu nu particip, domnule, sînt om serios.
3) Da, dom'le, dau de lucru Salubrității...
4) Normal că aș fi de acord cu ei.
5) Rați și Câmpeanu, cu Occidentul lor. La noi nu s-a pomenit așa ceva, ascultați ce vă spun eu, că sînt om serios... Și-atunci, în decembrie, tot mină străină a fost...

Reportaj de la o aniversare

Totul a început pe scena construită la Arhitectură, unde mai multe „victime” au urcat pe podium, în aplauzele multimei. În frunte se afla domnul Stark bandajat simbolic la cap, semănând teribil cu un șeic palestinian. Dinsul a salutat spectatori în limba franceză, pentru că domnia sa lucrează de aproape un an la Paris, iar limba presupusă maternă a început să-i fie străină. A povestit, cu mult haz, cum s-a împiedicat pe scările din dos de la Televiziune și cum a făcut buba cu care s-a fâlit atât, mai cu seamă prin mass-media audiovizuală.

Imediat după el și-a făcut apariția prestigiosul crainic sportiv, de renume mondial, Cornel Pumnea, cu figura plină de plasturi simbolici. Și el s-a adresat auditoriului în engleză, știut fiind faptul că drept recompensă pentru cele câteva zgîrieturi pe care le purta cu mindrie anul trecut, și care se datorau unor lame de ras proaste, primite ca ajutor umanitar de la diverse societăți caritabile din străinătate, lame ce erau destinate handicapaților, nefiind ascuțite pentru ca aceștia să nu se taie, deci datorită acestor zgîrieturi, domnul Pumnea a fost trimis peste mări și țări pentru a-și recupera integritatea tenului și pentru a duce un mesaj de pace tuturor oamenilor de bine de pretutindeni. Dinsul a recitat, la Arhitectură, cu o dicție impecabilă, poemul „O, nu fugi!” și a dansat briul pe loc și bătuta, acompaniat la frunză și nai de doamna Gabriela Neagu și de domnul

Hamza care i-au ținut bine tira. Au mai urcat pe podium câțiva paralitici autentici, care, din greșeală, s-au împiedicat de bravii noștri mineri veniți la odihnă și tratament în București, și care și-au fracturat accidental vreun membru periferic, urmați de brigada artistică a întreprinderii „Faur” ce a executat dansul tematic „Greva noastră cea de toate zilele”. A urmat grupul folk ceferist cu șlagărul „Oprii trenul”, precum și formația sindicatului sanitar „Seringa” cu programul „Nu facem tratamente că n-am negociat”. În final, ansamblurile miniere reunite din văile carbonifere ale patriei, au prezentat parabola „Orbul, bița, lanțul, trandafirul”. Numerosul public a aplaudat călduros momentele cultural-artistice.

În ultima seară a avut loc banchetul festiv. S-a dansat — miner cu filatcare, poliști cu văduve de la societatea „Veteranele lubirii”, intelectuali opozanți cu balerine feseniste, studenți cu delictvenți negricioși, gazetari de opoziție cu S.R.I.-ste în exercițiul funcțiunii. Decanul de vîrstă al juriului, domnul Verdeț, a acordat numeroase premii, în numele guvernului, al președinției și al său personal, premii constînd în volumul „Omagiu” și în carnet de roșii de partid.

În încheiere s-au tras focuri de artificii, focuri de avertisment și focuri propriu zise. Totul a decurs într-un consens general unanim, așa cum s-a spus și la emisiunea „Actualități”. A fost o seară de neuitat, care sperăm să se mai repete și la anul și la mulți ani.

DAN COJOCARU

A unsprezecea poruncă

Făcea pîinea fărîme, apoi privea gînditor porumbelii care se învrîjbeau în împărțea firimiturilor amestecate cu nisip. Căldura nu-l împiedica să șadă cu pălăria îndesată pe cap și cu gulerile paradesiului ridicat pînă la rădăcina nasului. Am cerut voie și, după o interpretare liberă a mormăielii sale indiferente, m-am așezat. Am scos pachetul meu de colțuce uscate, începînd să fărîmiez marginile. El se întoarse, privindu-mă bănuitor. Am văzut că părea bătrîn și clipea nervos din ochiul stîng.

— De ce faci asta ? se răsti.
La nedumerirea mea, arătă spre grămăjoară de coji.

— Vreau să zic, de ce te-ai găsit tocmai să dai de mîncare păsărilor ?

— E-i rău în asta ? întrebai. Văd că și dumitale îți sînt dragi porumbelii...

— Aha ! se lumină. Eram sigur ! Vrei să intri în vorbă cu mine ! Și ți-ai zis că asta e calea cea mai simplă. Te așezi, arunci piine, pe urmă aduci vorba de păsări. Să mă întrebi dacă îți plac. Pe urmă te-ai fi interesat cine sînt. De unde vin, la ce mă gîndesc în timp ce fărîmiez cojile. De aici și pînă la a încerca să afli cu cine am votat la 20 mai și dacă nu cer căderea guvernului și rîntoarcerea regelui nu e decît un pas. Recunoști ?

— Eu... nu m-am gîndit să...

— Eram sigur ! Doar nu ești alît de naiv încît să recunoști ! Voi nu recunoașteți niciodată nimic, așteptați numai de la alții să recunoască...

Am privit năuc, frămîntînd între degete o bucată de piine.

— Dă o țigară ! ord nă.

— I-am întins pachetul.

— Eram sigur că ai țigări ! rînji. E metoda cea mai sigură să intri în vorbă cu cineva.

Trase cîteva fumuri, privindu-mă cercetător. L-am privit fără vorbă.

— Ai amuțit..., rise el. Te cred, după ce te-am dat în vileag.

— Dar eu nu vreau nimic de la dumneata..., am biiguit. Îmi pari un om cumsecade.

— Ha-ha ! Cumsecade. zici ?

— Dai de mîncare păsărilor... Nu poți fi decît un om bun...

— Aiurea ! Dau de mîncare la porumbelii pentru că nu mai sînt în stare de nimic altceva... Clătîna din cap : Un om bun... Așa am crezut și eu. Pînă într-o zi. Știi ce s-a întîmplat în ziua aia ?

— Nu știu, dar nu întreb... Ca să nu zici că...

Privi în jur, scrutător, apoi îmi făcu semn să mă apropiu. Scoase de undeva, din paradesiu, un registru cu coperti ferfenițite.

— În ziua aia, șopti, înfiorat, mi-am citit dosarul... Se apăsă cu arătătorul pe piept. Credeam că asta sînt eu... Nu era adevărat. Eu eram celălalt. Un om înșelat de prieteni, urmărit de dușmani, pizmuit de subalterni. Un paranoic, un ipohondru, un impostor, un...

Tăcu brusc, înfundîndu-și pălăria pe ochi. Se întoarse spre porumbelii, rupînd nervos bucățile de piine.

— Îi vezi pe tipul care-și plimbă potaia pe alee ? întrebă, fără să ridice privirea.

— Îl văd, da. Vine spre noi.

— Nu-l băga în seamă... Vrea să intre în vorbă cu noi...

Tipul se apropia, într-adevăr, cu miile

nile în buzunare și fluerindu-și cînd și cînd, patrupedul. Dar trecu, prin fața noastră, fără să ne arunce nici o privire.

— Nu i-a mers ! se bucură interlocutorul meu. Se aplecă spre mine : Știi la ce mă gîndesc eu acum ?

— Nu știu. El mă privi insistent, micșorîndu-și ochiul. Repetă : Zău nu știu. Arată spre omul care se îndepărta.

— Da' el, crezi că știe ?

— Bineînțeles că nu. Habar n-are...

Fața i se schimonosi într-o bucurie fără seamăn.

— I-am învins iarăși ! Încă ceva care le-a scăpat ! Sărea pe loc, frecîndu-și mîinile cu încîntare. Astfel încît cel mai bun lucru era să arunc ultimele coji și să plec. Mă oprî.

— Ești tînăr, îmi spuse. Ai probabil, o nevastă care te iubește și mulți prieteni și colegi amabili de birou și...

Am încuviințat. Continuă, cu voce gravă :

— Dacă vrei ca lucrurile să rămînă așa, să nu-ți cauți dosarul... Și chiar dacă-l afli, să nu-l citești niciodată...

VARUJAN VOSGANIAN

Eram lungit pe nisipul plajei, cu picioarele invadate periodic de valurile mării, cînd am observat un balon translucid de plastic, o pungă de fapt avînd în ea un obiect, aruncat de un val pe mal, chiar lîngă mine.

Am luat punga constatînd că înăuntru era un minicasetofon. I-am dat drumul să văd ce conținea caseta din interior și...

— auzit următorul dialog :

— Domnule președinte, cum vă simțiți în stațiunea în care venea de obicei Ceaușescu ?

ILIESCU SE

— Excelent ! Timpul e frumos, e soare e liniște !

— E adevărat că-n zilele mohorîte cînd ați ieșit pe plajă, a apărut soarele ?

— Da, așa e, dar băieții de la buletinul meteorologic îmi exagerează puțin meritele !

— Cititorii ziarului „Pravda” vor să afle dacă sînteți capitalist !

— Trăiesc doar din salariu ; după aplicarea legii privatizării am înțeles că-mi vor reveni 30 de procente din Palatul Cotroceni : asta înseamnă W.C.-urile și podurile care sînt pline de cucuvele !

— Spuneți-mi dacă genocidul care se practică în prezent prin lipsirea populației de medicamente se datorează intenției de a distrage legionarii bătrîni și partidele istorice sau e doar un program mai larg de trecere la economia de piață a unui număr cit mai redus de consumatori ?

— Nu, noi nu facem discriminări în funcție de pozițiile politice ; lipsurile și neajunsurile sînt pentru toți, așa e democratic !

— În ciuda așteptărilor cercurilor progresiste de la Moscova, n-ați reușit să anihilați partidele istorice și presa de opoziție așa cum ați lansat speranțe în iunie 1990. Ce planuri aveți în această privință ?

— Pentru partidele și mișcările de opoziție avem un plan concret, constructiv de canale și magistrale, pe care într-un moment mai prielnic decît cel amintit de dumneavoastră, o să-l punem în aplicare !

— Spuneți-mi vă rog, e adevărat că ați vorbit la radio „Europa liberă” ?

— Da, însă onorariul primit l-am donat integral ziarului „Dimineața” !

TH. DENIS DINULESCU

DULAPUL ȘI PROSOPUL

În seara zilei de 11 iunie, dulapul crainic de la „Actualități” s-a întrecut pe sine și ne-a dat citire sondajului efectuat de institutul PROSOP sau cam așa ceva, că n-am auzit bine.

Din imbecilul sondaj care ne-a delectat privirile și auzul vreun ceas, reiese că în țara asta nimeni nu știe nimic, nimeni n-a auzit nimic, nimeni nu cunoaște pe nimeni. Dulapul este probabil foarte mîndru de ceea ce a realizat, pentru că ne este foarte greu să credem că există vreun institut Prosop și că el face vreodată sondaje. Și de ce taman acum cînd pe 14 iunie s-a împlinit un an de la acea rușine națională ? De cine se teme dulapul ? Prosopul ? Dulapii ? Că a teamă sună. Crede oare dulapul sau Prosopul că manifestația din Piața Universității s-a terminat ? Se înșală. Ea nu s-a terminat, ea va continua sub toate formele po-

sibile pînă cînd comunismul din fruntea țării va dispărea.

N-o mai lungim, nu merită. Treaba devine că în final trebuie să facem cîteva precizări. Recomandăm dulapului sau Prosopului ca viitorul sondaj să conțină trei întrebări : 1. Ce și cit prevede Codul Penal pentru delictul de instigare la violență ? 2. Cine este omul care în anul 1990, în dimineața zilei de 14 iunie a rostit celebra chemare a minerilor ? 3. Cînd se sesizează din oficiu Procuratura ?

Purlabonbuș (scuze, toată viața ni s-au tocat creierii în limba rusă), în momentul declanșării fabulosului sondaj am vrea să participăm și noi și să fim chiar celebrul eșantion de sondare.

Bineînțeles că sondajul trebuie să se poarte pe culoarele Procuraturii. Dacă are culoare.

Caragiale și pasărea Kiwi

SĂ NE JUDECE URMUZ!

Pe data de 6 iunie a.c., elevii liceelor economice din Timișoara au fost duși în grup la Teatrul Național unde au văzut spectacolul cu piesa **O noapte furtunoasă** de I. L. Caragiale, cea mai recentă premieră a Teatrului, în regia lui Laurian Oniga. A doua zi profesorii lor le-au dat extemporal, să scrie fiecare ce-a înțeles din spectacol. Din nenumăratele extemporale pe care le-am primit la redacție, am constatat că toți elevii au înțeles cam același lucru. Dăm mai jos un rezumat al acestor extemporale.

La început, din culisc, se aud țipete, pocnete, scandaluri, bubuieli, parcă erau vandali care ne-au spart nouă pe 17 decembrie '89 geamurile la școală și în tot orașul. Am zis că vin iar agenturile străine, că vin să ne bată iar legionarii, fasciștii și urmașii lor. Dar n-a venit în colivie — că pe scenă era o construcție ce arăta ca o uriașă colivie — decît unu' gras. Și pe urmă unu' slab. Aia grasu' îi spuneau lu' ăla slabu' Nae. Iar ăsta slabu' îi spuneau lu' ăla grasu' Jupine. Și Jupinu' ăsta era tare fioros, că în toată piesa îi bate pe toți. Mai ales era acolo unu' mai prăpădit ca toți, Spiridon îi zicea, pe care Jupinu' îl bătea mereu în cap și-i vorbea ca o vită, numai cu „mă” și „bă”. Și sâracu' Spiridon de timpit ce era mergea cam sui și vorbea tare încalcat, că nu se înțelegea o totă.

Da' cam toți vorbeau așa încalcat și fără noimă. Nu puteai înțelege o propoziție ca lumea! Păi dacă Jupinu' îl mardea pe toți la scâfirie, e normal ca toți să fie betegi de limbă. Li se împleticea limba ca la bețivi. Ce mai, ziceai că-i un internat de handicapați! Femeile mai ales erau de-a dreptul damblagite. Parcă erau drogate. Nici nu-și dădeau seama că n-aveau nimic pe ele decît un fel de chiloți de danțete, de parcă în colivia aia era bordel. Erau numai două femei, da' toți bărbații umblau după ele, pînă și sâracu' Spiridon a luat-o pe una Zița în brațe, învăluind-o în mantaua lui largă și lungă de soldat dezertor și ei îi plăcea tare mult acolo, în culcușul unde o băgase el.

Da' cel mai pofticios era unu' Rică. Așa a intrat mai tîrziu în colivie. A intrat pe fereastra de la etaj și cum a intrat a și început să se dezbrace

și așa, grăbit, cu pantalonii pe vine, a sărit pe una din femei care dormea acolo, în singurul pat de pe scenă, de la etaj. Am uitat să spun că încă de la începutul spectacolului, de cînd se-auzea afară hărmălaia aia, în patul ăla de la cucurigu' aceeași femeie stătea cu picioarele în sus, desfăcute, și unul era pe ea. Și în timp ce lumea afară lupta poate pentru o cauză, pentru căderea guvernului și a comunistilor săi, ăia din pat își vedeau de treabă netulburăți. Putea să ardă și Teatrul Național, putea să se reverse și Bega, putea să ia foc și dl. Ceonța și Carolina lui, lor nu le păsa de nimic, îi dădeau înainte cu

scîrța-scîrța, ca animalele. Ba și mai rău, că animalele nu se coțăiesc cînd în jur e un pericol. Așa o știe și-un prost!

Da' să revin la Rică. Rică ăsta sare de pe fereastră direct pe Veta, muiera aia ce-am văzut-o în prima scenă că trăia cu unu' Chiriac, ibovnicul ei. Muiera țipă. El zice să nu țipe că e-namorat de ea. Ea fuge. Coboară la parter. El, cu pantalonii pe vine, după ea. Ea se dă jos de pe scenă și

vine în sală, intră printre spectatori. El se repede după ea. Și cum era întineric beznă și cum el era gol și miop, că avea ochelari de chior pe nas, începe să călărească la rînd lumea, pe colegile noastre de liceu mai ales. A dică o confunda într-adins pe Zița cu Veta și pe Veta cu fetele noastre. Cînd îl văd că vine spre prietena mea, îi zic: „Bă, mortăciune, dacă te-atingi cumva și de ea, îți dau una la moacă de-o să-ți fac ochelarii țândări!”.

Auzind una ca asta, Rică ăsta fricosu', că era tare sperios, s-a întors pe scenă, acolo unde-i era locu' și a început să se roage. Zicea: „Sfinte Andrei, scapă-mă, că și eu sint român!”. Și avea de ce să se roage, pentru că între timp Jupinu' ca o fiară și cu Nae și cu Chiriac au pătruns în scenă și făceau prăpăd, loveau în aer ca turbații, unu' cu sabia, unu' cu pușca și altu' cu o bită de aia sănătoasă, minerească. Ei credeau, că Rică venise să le strice onoarea coliviei, a dică cuibul, că abia era în schele și Rică se tot ținea de spîci și birne, se cățara ca o maimuță și se închina la o găleată care făcea mereu scîrța-scîrța. Așa era de fapt legătura secretă dintre agenturile străine și patul de amor.

Toată lumca înțelegea ce se-nîmplă, numai Jupinu' nu-nțelegea! Dar abia la urmă am înțeles de ce Jupinu' nu-i păsa că e tradus de Veta, soața lui, fiindcă el avea altă pasiune, altă îndeletnicire. Se vede asta chiar de la început, cînd el și cu Nae sint singuri și citesc ca niște teroriști dintr-o gazetă: Jupinu' îi tot viră degetu' în fund, pardon de expresie, lui Nae. Și lui Nae îi place.

Spiridon ce mai părea a om. Și asta fiindcă avea tot timpul în mină o păsărică. Da' la sfîrșit cînd vrea să-i dea drumu', să-i dea libertate, ea nu poate să zboare, era ca pasărea Kiwi, cu aripile atrofiate din cauza poluării de la Mișcarea Ecologistă. Mare păcat că oameni în toată firea sint ca niște păsări într-o colivie, care atunci cînd le dai libertate, nu știu ce să facă cu ea, de parcă li-i nu numai trupu', ci și sufletu' handicapat! Nu știam ce să facom: să rîdem? să plîngem?

GRID MODORCEA

Domnule redactor-șef,

În virtutea „dreptului la replică”, vă rog să-mi publicați următorul răspuns adresat domnului Șuşară, care, în nr. 17 al revistei „Lucifer” mă acuză de mimetism, simțindu-se frustrat de faptul că am îndrăznit să public și eu un „URMUZ” în aceeași manieră parodică. Cludat!

Cît privește amenințarea cu „Juridicul” pentru stabilirea „dreptului de proprietate” asupra formulei urmuziene, însă, domnul Șuşară să mă ierte... că nu pot să nu m-amuz, dar așa vrea, dacă se poate, să ne judece... Urmuz! În acest sens, eu, deja, am luat legătura, prin spiritism, cu Urmuz, care mi-a declarat, în mod solemn, citez:

„Doar aceluia-i voi da DREPTUL DE PROPRIETATE Ce va trece, cu succes, prin „Pîlni” lui Stamate!”

URMUZ

Cică niște birocrați
Duceau lipsă de cîrnați
Și-au rugat pe Cazimir
Să le dea un trandafir.
Cazimir, sus, de pe schele
Trimitea la toți bezele
Nestiind că Julieta
I-a compromis opera.
„Casanova! Casanova!
Strigă el la cei din ROVA
Nu mai trage din careu
Că ne vede Dumnezeu!
Casanova luă o roză
Pentru prima lui diceuză
Și zise: „Doar cu o floare
Nu facem privatizare!”.

MORALA

Fanții sau clefanții.

ROMULUS SALĂGEAN
Roșiori de Vede

Cratițe slinoase, fierturi rîncede

BĂUTURĂ
TUTUN
FEMEI
PERESTROIKĂ

Bucătăria sta.ului sovietic are două modele de pe acum clasice: Lubianka și Kremlinul. În prima și-au dus tratul și mîncat mîlaiul — pardon, hrîșca — gardienii statului marxist-leninist, de drept, grupați în organizații de tip CEKA, G.P.U., N.K.V.D. și K.G.B., conduse de autorități în materie, precum Feliz Dzerjinski, Iuri Andropov ori Vladimir Kriucikov. Cea de-a doua mare bucătărie unională i-a găzduit pe genialii conducători ai U.R.S.S., spre prăpastia măreață a expansiunii hegemonice post-leniniste, Stalin, Hrușciov, Brejnev, Cernenko și, în variantă „restructurată” la modul „transparent”, Mihail Sergheevici Gorbaciov. S-ar putea zice, deci, că, dacă în prima bucătărie (cea a K.G.B.-ului), meniul favorit cuprindea invariabil tochtura, în cea de-a doua (a Politburo-ului), s-a savurat dintotdeauna plăcinta. Înută însă prea mult la crescut, pînă cînd a dat de nenumărate ori pe dinafară: Balticele, Moldova, Polonia, Finlanda, Manciuria, Cehoslovacia, Ungaria, Afganistan ș.a.m.d.

Ambele bucătării au preferat, la unu(ș)on, fripturile în singe și preparatele din carne crudă. Invitații au fost conduși, de regulă, la loc cu verdcață, de pildă în pădurca Katyn. Orișice picnic era salutat cu salve de artilerie în onoarea (spinarea) mesenilor. „Nici o masă fără preparate din pește oceanic!” — iată un slogan binecunoscut, a cărui concretizare în Arhipelagul Gulag a presupus vizite de lucru prelungite pe fărmiurile Oceanului Înghețat. Supa de linte a variat cu clorba de burță, pregătită cu materialul clientului. La desert — poame acre, cite vor fi crescut și acelea prin pădurile eterne ale Siberiei din sufletele noastre. Prizonierii noștri de la Stalingrad și Cotul Donului, diviziile dezarmate și pacificate după 23 august 1944 deportații din cele două valuri (1940 și 1944-1945), ar putea adăuga pe lista de bucate, în afara delicatelor siberiene, și rafinamentele extrem-orientale cu care s-au deprins în tirzielnicul lor descălecat prin preajma Vladivostokului.

S-ar zice, deci, că bucătăria e mama sovietelor,

Iar bucătăreasa un demiurg al secolului XX. În fond, ea nu face decît să-și îndeplinească istorica ei menire, trasată cu eleganță vizionară de tăcutul Ulianov, cel care visa ca, într-o bună zi, pînă și ultima bucătăreasă să fie capabilă să conducă Statul. Nu contează aici că are minile murdare, că a strins roșu sub unghii cit alții negru, că șorțul îi pute pestilențial, că atunci cînd ridică brațul ca să crape cu barda o căpățînă pentru piftia de sărbători (mă refer la Marea sărbătoare din Octombrie care se sărbătorește în Noiembrie), acru se umple de o duhoare insuportabilă, cum nu contează nici că, la masa de gală pe care o oferă, în sala de recepții a Casei Comune Europene, popoarelor de la Atlantic pînă la Kolima, invitații folosesc, în loc de cuțite, baionete. Totul e ca fiertura, cit de rîncedă ar fi ea, să nu pice greu culva la lingurică. Ce are a face că, în loc de porțelan de Saxa și cristal de Boemia, se folosesc universala gamelă de campanie! Tercul marxist-leninist poate fi molfăit de oricine și în orice condiții...

André Glucksman a făcut oficiu de medic legist, răscolind cu acribe necrofağă măruntalele statului sovietic și identificînd cu șocantă precizie... esesitică resturile Cinei celei de Taină a marxism-leninismului. Raportul său (publicat și în traducere românească — la Humanitas — sub titlul **Bucătăreasa și minecătorul de oameni**) atestă o moarte violentă, avînd drept cauză o intoxicație progresivă cu reziduuri ideologice. În plus, în cratiță s-au putut observa și urme de otrăvă. Cîrmă cu premeditare, sinucidere, simplă neglijență? Timpenie crasă a bucătăresei? Imbecilitatea congenitală, dublată de surisul de rigoare, al sefului de cantină? ...Rîncedă fiertură, cratiță slinoasă, bucătăreasă timpă. Comunismul în descompunere sub ochii noștri. Să nu-l întrerupem fermentația sau, dacă preferați, impulsionați procesul cu un pic de nitroglicerină! Nu de alta, dar creștinește e să nu-l prelungim peste noapte bucătăresei agonia...

DAN-SILVIU BOERESCU

Secătura — președinte!

Memoria aceasta nenorocită mai bine — gândesc uneori — n-ar fi existat! L-am cunoscut pe cînd retina mea adolescentină nu fusese — încă — zdrălită de mizerabilii și mizeriile lumii prin care merg spre moarte, pe cînd eram mult mai ușor de dus de nas. Era și el mai tânăr, nu se umflase încă precum buhaiul (sau, și mai rău, precum cel injunghiat pe la Ignat), dar tinerețea îi era strivită nu atît de ființa-i evidentă, ci de cea de dinlăuntru ei, nevăzută. Nevăzută, însă exalînd un abur pestințial compus din minciună, delațiune, viciu primar pe care nu și le voia disimulate, ba, dimpotrivă — acestea fiind doar singurele lui arme în spurcatul său drum de supraviețuire —, pe care și le zăngănea zgomotos, sunetul lor de tinichea ridicîndu-se de sub un zîmbet fals cum nu-mi fusese dat să văd cîndva. Pentru un pitac în plus și-ar fi vîndut chiar și mormîntul mamei, pentru un grad în plus și-ar fi pus soția (soțiile) la dat cu bidineaua pe la colțul străzii rău famate.

Mă scîrbea. Dar indignarea, consternarea m-au cuprins în ziua în care — profitînd de ravagiile produse de un fluviu de alcool, nociv pentru alții, el fiind un vajnic înotător — și-a imprimat în secret un nenorocit de coleg pus pe bancuri mai „tari“; n-a fost o șotie și atîta tot, nu, deoarece, a doua zi, banda a ajuns pe masa președintelui Radiodifuziunii. Cum a scăpat de pușcărie bietul om atins de ironie bahică e mare minune, dar mai mare minunea a fost candoarea delatorului, al cărui zîmbet vrut-serafic nu se ofilise, obrazul nu-i plesnise sub bătaia soarelui celui negru, și atunci mi-am dat seama că prima condiție a securității este îngroșarea cît mai temeinică a șoricului de pe obraz.

Nu mă mai mira nimic la el. Îi auzeam glasul scapețit ridicînd osanale cu iz voit literar „epocii de“ — ptui! — „aur“, într-o emisiune ce ajunsese să pută mai abilit decît haznaua — hazna; aflasem că tipărește tot soiul de cărțuții de „popularizare“ a valorilor naționale, șantajînd, ungînd în sînga și-n dreapta cu secul banilor tot pungășiți; auzisem că un tras pe sfoară (e vorba de marele artist Gheorghe Zamfir) i-ar fi promis că-i taie beregeata; nu m-au mirat nici pupăturile băloase cu tot soiul de jigodii culturale, făina doar era aceeași! Începuse chiar să mă amuze, dornic — masochismul din mine, desigur, — a vedea pînă unde poate ajunge, și, în ziua în care l-am aflat moștenitor prin testamentul (impus) al unei mari artiste — de el ucisă indirect, prin alcoolizare — am fost sigur că va scăpa basma curată — în fond, lumea prin care se mișcă molușca era, cumva, creată după chipul și asemănarea sa.

Nu mă mai surprindea nimic, zîmbeam acru gîndindu-mă că ar fi singurul în stare să facă trotuarul în Veneția, începusem chiar să-l uit, dar...

Dar, iată, mi-a fost dat să-l văd din nou. Și nu oricum. Ridicat pe (de) valul neo-potlogarilor, individul ăsta cu nume de sărbătoare creștină și cu inițiale de dependență domestică s-a cocoțat în fruntea unei asociații cu țel sfînt. A ajuns, tîrfa socială (cu o titulatură falsă de prof.

univ. dr.), purtător de stindard al întregitorilor României. Profitînd de curățenia sufletească dar și de disperarea fraților basarabeni, a început să-i frecventeze în stil de bișnițar turcit, și face, face. Face, adică, lozinci în care **n-are cum a crede**, își prelinge zîmbetul unsuros — ieșit de pe buze ce seamănă a dos de nou născut — pe ecranul televizoarelor, iar cei ce-l acompaniază, de i-ar ști esența, l-ar strivi, dar nu, expertul în mascarade devine din ce în ce mai imbatabil; este la fel de priceput în a vinde lozinci „ad-hoc“, pe cît e de meșter în comerțul de graniță cu televizoare. Cu o mină îți întinde Biblia, cu alta îți infixe cuțitul în grumaz, de s-ar schimba — ferească sfîntul! — vremile din nou l-aș vedea polcovnic, ar roti rapid macazul, scuipînd pe ceea ce astăzi, cu apetit de animatoare nesătulă, linge. Pentru ceea ce face — acum — mirare n-am. Ci teamă. Teamă de a nu-i vedea impostura la maximum consolidată, căci ăsta ar fi semnul unei gropi din care noi — și voi, basarabeni! — n-am mai ieși.

V.C.-ul s-a umplut. E timpul să se tragă apa. Și nu doar de Crăciun! De **Victor Crăciun**,

ALEXANDRU SPĂNU

DIN DOSARUL DE CADRE AL PISOIULUI LUI EMIL BOTTA

Documentul de față este, după părerea noastră, cu toată banalitatea documentelor de acest fel, de obicei lipsite de valoare, încă o dovadă a marelui suflet de artist al lui Emil Botta. Ni se pare cu atît mai emoționant cu cît marele poet a reușit să transforme prin magia specifică ființei sale, un act mai mult decît obișnuit într-un document cu valoare emoțională.

Oricine poate vedea aici subtilitatea, umorul, și, mai ales, marea duiosie a celui care, urmărit de dorul fără sațiu al lumii, a transformat fiecă cuvînt scris sau rostit într-o ade-vărată comoară.

IOANA DIACONESCU

Tovarășe Director,

Subsemnatul Emil Botta, artist emerit, Laureat al Premiului de Stat, decorat cu Ordinul Meritul Cultural clasa I, vă rog să-mi faceți favoarea a citi ceea ce scriu:

Motanul meu, incredințat pre a fi crescut verișoarei mele Victoria Francescu, domiciliată în str. Călușei 22, sector 3, a fost ridicat sîmbătă, 19. III, dimineața, de către lucrători ai Ecarisajului. Evident, oamenii și-au făcut datoria. Legea, desigur, este lege. Dar aplicată brutal, fără nuanțe, încetează a mai fi lege. Și în cazul de

față este vorba de un mic și nevinovat animal domestic și de o cumînțenie exemplară.

O nefericită întimplare a făcut ca el să se afle pe stradă, în fața casei de fapt. De aici pînă la a fi declarat vagabond este o distanță ca de la cer la pămînt.

Subliniez că nu este un motan de rasă, dintr-un neam ales; este, ca și noi, din popor.

Am credința că veți înțelege mîhnirea noastră și veți dispune ca „delieventul“ să fie eliberat, plătînd, se înțelege, amenda obligatorie.

Vă mulțumesc mult,

EMIL BOTTA

■ Dl. Nicu Țicădău (contabil, com. Chioroiu, jud. Ilfov) expediază redacției noastre o lungă scrisoare, așternută destul de gramatical. Dînsul ne mărturisește că după ce a văzut, laolaltă cu întreaga lui familie, documentarul dedicat de Televiziunea română evenimentelor 13—15 iunie, s-a convins definitiv de faptul c-a avut loc o mișcăvă tentativă de lovitură de stat legionaro-fascistă îndreptată în contra popoului scuturat de lanțurile dictaturii ceaușiste. Deci, opoziția destabilizatoare să nu mai zică așa și pe dincolo. În privința destoinicilor mineri, ajutați de oameni de bine bucureșteni (cîste lor!), s-a demonstrat limpede cît de civilizată s-au purtată: au fumat, au băut apă minerală și au sădit flori. Cît privește sediile partidelor așa-zis istorice, PNT și PNL, se poate spune acum pozitiv cum că ele au fost rău devastate de mîtingiști, toți bampiri ordinari. Autorul scrisorii regretă că, din lipsa timpului și nu din alte pricini, realizatorii filmului n-au putut să înfățișeze legionarii cu uniforme și steagurile lor verzi, despre care a vorbit cu mult patos revoluționar președintele ales, dl. Ion Iliescu. I-ar fi plăcut să vadă și drogurile descoperite la țărăniști ca și mașina de fabricat sutari falși găsită în biroul banditului Cămpeanu. Dar nu a fost timp... Dl. contabil, siguramente bun tată de familie, exprimă opiniunea că eroii Televiziunii române (în frunte cu d-nii

VOCEA PATRIOTULUI NAȚIONALE răspunde cititorilor

Răzvan Theodorescu, Emanoil Valeriu și Alexandru Stark) care în acele ore fierbinți din 13 iunie au luptat rău vitejește ca la Salamina, ar trebui să primească din partea sacralului guvern dicorății. Îi asigurăm pe onorabilul nostru ilfovean că personajele de care vorbește, pentru felul în care au știut să joace teatru, au primit lucruri mai importante decît niște fleacuri de dicorății.

■ Omul de bine Ion Popistratu (com. Țigănești) ne semnaleză un excepțional articol apărut în gazeta democratică **România Mare**, în care un anume Ilie Wass spune că „Corneliu (ierțați cacofonia) Vadim Tudor dorea moartea lui Ceaușescu și chiar «uneltea» ceva în acest sens“. Adică în stilul ghinăreilor nemți, dușmanii ai lui Hitler.

Știam noi că dl. Vadim este un erou teribil, un amestec de Taras Bulba, Cațavencu, Petrache Lupu și Gheorghe Dumitrașcu.

■ Domnișoara Virginia Cucui, dactilografă și membră F.S.N., Pașcani.

Nu cunoaștem adresa de la Paris a d-lui reporter TV, Alexandru Stark. În privința sănătății sale, vă asigurăm că actualmente stă bine. Cîte lovituri a primit în cap cînd s-a pus la cale răsturnarea guvernului liber ales la 20 mai anul trecut? Habar nu avem. Siguralmente știm că eroismul cu care acesta a înfruntat bagabonții, legionarii, anticomuniștii și drogații care au luat rău cu asalt Televiziunea, rămîne o pagină tipărită cu litere groase în istoria republicii noastre absolut suverane.

■ Dl. Ionică Fleică, urbea Mizil, venind în București pentru a se înscrie în Partidul România Mare, într-un loc retras din Piața Romană a zărit un vece privatizat. A intrat în vece și l-a plăcut. Ajuns sănătos acasă, s-a pus pe povestit soatei sale Adelina minunea descoperită-n inima Capitalei. Aceasta i-a dat imediatamente ideea să înființeze și el un vece în favoarea populației mizilene. Așa că dl. Fleică vrea să știe cum se procedează în favoarea obținerii unei autorizațiuni vece. Nefiind noi specialiști în proble-

me legate de economia de piață, îi sfătuim a se adresa d-lui V. C. Tudor, mare afacerist, om cult, patriote și săritor în ajutorul adevăraților români. Îi dorim corespondintelui nostru ocazionale succes în împlinirea misiunii ce și-a propus-o...

■ Victor Ațiței, Iași, str. Trandafir de mai, nr. 50. O minciună mare cît secolul! Poetii Grigore Vieru și Dumitru Matcovschi nu sunt membri ai Partidului comunist din Republica Moldova.

■ Adrian Ciuciu, București, B-dul Carol, 199 bis, ne întreabă respectuos dacă avem idee de ce se întimplă cu Iozefini, rege al magicienilor și dușman jurat al impostorilor postrevoluționari. Adrisantul nostru era încîntat peste se poate de felul în care acesta îl tîmîia pe dl. Ion Iliescu, și el magician, dar în chestiuni legate de păcălitul maselor. Din păcate nu știm nimic despre cel întrebă. Poate a fost numit atașat cultural pe lângă vreo ambasadă, poate face înconjurul lumii călare pe cămilă, poate este ocupat cu dresatul puricilor de import. Și noi simțim lipsa lui Iozefini, care aducea în presa română miros de mlaștină, un glas foarte sincer, un ce inefabil.

RICĂ VENTURIANO
studinte în drept și publicist

F.R.F.-UL IN ALERTĂ

Brusc, peste noapte, deși la lumina zilei, federalii noștri se trezesc din beția succeselor epocaliptice și descoperă — culmea! — că unele meciuri de fotbal sînt trucate. Fără ca ei, tovarășii din strada, „Vasile Conta”, să contribuie la rotunjirea scorurilor, ca atunci cînd aici se hotărîu locurile de pe podium și incozorii erau aruncați peste bord. Ce vremuri și ce oameni! Numai unul și unul, aleși pe sprînceana lui Valentin și păstrați pe barba lui Postelnicu. Vremurile, e-adevăr, nu mai sînt acelea — cu unele excepții! — dar oamenii — tot cu unele excepții! — sînt cam tot aceiași. Că dacă, pe ici pe colo, prin părțile neesențiale, s-a mai rotit cite cineva, pe la F.R.F. se vîd aceleași chipuri sub alte măști, iar noii veniți și-au însușit rapid năravurile casei. Avem, orice s-ar zice un respect nedezmîntit pentru tradiție. Dar, decdată, ce minune, sîntem atinși de liberschimbătă și vrem să rupem cu un trecut dubios, Federalii nu mai inghit ceea ce le stătea cîndva în gît și vor să ia taurul de coarne: să schimbe chiar și un regulament, acceptat la început de campionat, că, vezi doamne, unele echipe cîștigă fraudulos, pe cînd ei, federalii, curaji ca lacrima stălcînaia, nu mai pot conduce fără robă și-s gata să împartă dreptate. Date nu au — că de unde nu-l, nici Dumnezeu nu cere! — dar au miros (nu ne-am îndoit niciodată de spiritul coșios) și au ajuns la concluzia că pe ici pe colo, pe la meciurile cheie se trișează. Paharul l-ar fi umplut minerii din Valea Jiului, care au cîștigat la Oradea. Domnilor-tovarășii, chiar v-ați pierdut orientarea politică? Păi nu știți al cui sînt oamenii ăștia ai subteranilor? Pentru cine au venit ei în București în 14-15 iunie '90 și au plantat trandafiri și cruci? De ce vreți să vă dați foc la valize, cînd penuria de chibrite arde buza guvernului? Nu vă ajung atîtea incendii pe la unele instituții și alocațiunile incendiare în cele două camere, una mai igrasioasă decît alta?

BOALĂ LUNGĂ, PROTECȚIE SIGURĂ

Miraculos metamorfozați, federalii vor să însănoșească un climat, care nici prin secții de reanimare nu mai are vreo șansă de salvare. Doctore, vindecă-te mai întîi pe tine! Sau nu, las-o moartă, că dacă ridici valuri, alia atunci te îneci. Ne facem că nu știm cît ai trudit tu sub bagheta

lui Valentin. N-am văzut cum chemai pe rînd membrii comisiei de disciplină și le ordonai să închidă ochii la cramioanele lui Bumbescu și să-și ferească nările din calea damfului lui Iovan. Ce era pe „Ghencea”, numai în „Ștefan cel Mare” se mai întîmpla: o întrecere la glezne, de auzeau victimele cîinii în Giurgiu, și un arbitraj pe stele, căci dreptate nu era pentru căteii din Cluj, Constanța, Timișoara sau Giulești. Sub tutela ta se mutilau frumos echipele din provincie (n-ai căpătat încă brevetul de chirurg general?) și o serie de speranțe, jucînd la umbra vedetelor în floare, au luat calea anonimatului. Înaintea ideii de competiție, era competiția telefoanelor —

unul de altul, ca nu cumva să riște atacul și să cadă în cursă vreunul. Numai șarpele cînd are dureri de cap, iese la drum. Fabulele n-au nici o legătură (oare?) cu fotbalul nostru. Totuși, de ce-or fi zicînd unii că-n acest sport se trăiește ca într-o junglă? Iar alții, foc de insolenți, spun că, prin natura sa, fotbalul e un spațiu al corupției și-ai ci pot supraviețui numai escrocii. Nefericiți trebuie să fie astfel de cîrtitori, cînd noi observăm bine că de la ministru și pînă la portar (de ministru) se află numai oameni de toată isprava. Totul e să ai un anumit caracter, care nu are nici o legătură cu o anumită parte a presei. Adică să nu mai mutilezi după revoluție unele e-

nevoile, poate conta pe el. Chiar de curînd a dat o probă de fidelitate. Așadar, avem o cavalerie pe cînst, nu de trei, ci de mai multe parale, care bate țara de la est la vest, de la nord la sud pentru a primi fluierăturile ce le întretine condiția de cavaleri în negru. S-au obișnuit cu ele și le sînt necesare ca aerul. Axente, Teodorescu, Antoși, Coț, Ștreng, Titorov, Petrești, Macavei și alții reprezintă azi (ca și ieri) piesele de bază tr-un mecanism bine manevrat. Fără ei, federalii s-ar fi dus de mult pe apa Sîmbetei, fluierînd a pagubă mai ales duminica. Deși prietenii lor victorien — sau azurii, după părerea unui gazetar din aceeași castă — s-au privatizat

ele în nesiguranță. După atîtea furtuni într-un pahar cu vodcă, își vine să parafrazezi poezia: Nu-nvie morala, e în zadar, copile, cînd mantia lupilor moralisți e de piei de oaie!

De altfel, ultimele meciuri ale campionatului au și dovedit că la toate somațiile fereșite s-a răspuns printr-o și mai mare joacă a rezultatelor. Jucînd numai într-o Regie (proprie), studenții bucureșteni i-au invitat pe adversari (militarii din Ghencea) să-și facă numărul, deși zarurile se aruncaseră la Hunedoara, unde, printr-o decizie de pomină, Ion V. Ionescu sporea carnavalul românesc, abdicînd de la conducerea „Corvinului”, asemenea lui Dinu Patriciu din pieptul liberalilor, intrînd direct într-o aripă tînără și pudrată cu fesenism. Cîte pregătiri trebuie să fie fost în spatele ușilor închise și cite împunsături pentru a avea această cusătură cu ață albă! Că, în vreme ce pe Ion V. Ionescu îl trăgea ața spre Bega, craiovenii trăgeau sforile spre titlu de campionă, lăsîndu-l pe steliști, vorba lui I. Iliescu, să fiarbă în suc propriu și să realizeze, că, orice-ar mai face, și oricîte plîngeri ar depune, acolo unde trebuie, tot locul doi le este rezervat. Iar jos, unde curge tumultos Jiul, spre Bistrița Năsăud, vîind să-l inee pe bistrîtenii de la Bacău, ițele nu mai par încurcate cînd mina care le-a legat stie și să le descurce. Deocamdată, în cluda încheierii campionatului, se mai fac săpături, se mai string declarai, mai crapă un drac color, își mai vîră Lucifer coada dincolo, prietenii se fac, prietenii se desfac, banii negri circulă, transferurile bat la ușă, ușa bate în capul celor care s-au ars și-au aruncat bănetul fără vreun rezultat, se completează în piață, se liberalizează sentimentele, lumea merge înainte, uitîndu-se mereu înapoi, diplomații îl vor pe Ștefan Andrei scos de la pripon, în vreme ce fostul său coleg de ideologie, un fel de președinte de onoare, încearcă să tulbure apele cînd și-așa sînt negre și fără speranță limpezirii.

MARIUS TUPAN

P.S.

Aflăm în ultima clipă că F.R.F.-ul s-a ținut de „jocuri” și a dat și unele sancțiuni. De tot risul!

Deh, egalitate-egalitate, dar nu pentru căței.

Lupii moralisți

o, doamne, ce circuite de formula zero! — căci generalii aveau jucăriile lor (Steaua, Dinamo, Victoria, Flacăra, Scornicești) și campionatul devenise o luptă a lor, de alte bătălii nefiînd în stare. După Revoluție s-a încercat ceva, dar dispariția de pe scenă a numai două echipe (Victoria și F.C. Olt) a fost o frecție la piciorul de ghips al lui Victor Stănculescu, cînd normal ar fi fost să intre la apă echipele-pirat Steaua și Dinamo, care acum, ca și atunci, se înfruptă din pepinierele altora și-și fac jocurile după cum le dictează interesele Speriați citeva luni după '89, călăii au prins iarăși curaj și își recîștigă pozițiile. Doctore, închide ochii și astupă-ți urechile la criticile unor apucați de adevăr, și taci! Perseverază în minciună, fă-te că nu știi nimic. Bossii te-au menținut la cîrmă înainte, tot bossii te păstrează și acum dacă nu dai semne de independență. Doar ești legat ombilical (era să zicem de miini și de picioare) de unele persoane care și ele au unele interese și cînd le iei blidul de sub nas încep să muște.

LANTUL SĂLBATICIUNILOR

Cînd vor să atace prada, ascunsă într-un spațiu lunecos, șobolanii se prind de coadă,

chipe neprotejate, ci chiar naționala (obsesia mutilării străbate fotbalul nostru!). Să fii generos cu Europa (deh, pe această cale am ajuns pînă la ocean!), să-i oferi marfa pe firirici, dar tu să-ți iei partea leului, pardon, a dolarului. Mă rog, poți să ai parte și de mașini (ca un ministru care acordă și-acum cornele!), în număr de patru, fiindcă tirgul de la Telese Terme l-ai controlat cu brio. Să declari una și să faci alta, ca toți marii diplomați, căci înainte de toate contează politica. De cadre, firește, unde tu ești ținut în chingi. Să nu miști în Front, cînd aceasta-l pentru Salvarea Națională, deși e înconjurat acum numai de ambulanțe. Vorba aceea: mină în mină se spală și amîndouă compromis fața. Fiîndcă fața se arată după chipul și asemănarea celor învîrțiți, fie pe gazon, fie în spațiul federației.

CAVALERIA UȘURĂCĂ

Învîrțiții gazonului sînt indeobște arbitrii. Cîta știință avea cîndva suceveanul C. Gheorghe să trîntească meciurile! Ei, bine, nu și-a pierdut-o. Ce lovituri sub centură aplica Șerban Necșulescu, fie lui Tilihoi, de era să-l coopeteze în naționala de box pentru jocurile balcanice, fie echipelor aflate pe lista neagră. Slavă Domnului, nu s-a vindecat încă și federația, cînd are

pe Calea Victoriei (cum îl trage funia!) arbitrii cu pricina mai șovăie încă, fiindcă nu pot să părăsească „echipa” cu care au defilat pe întuneric. Numai unirea face puterea și cavaleria ușuratică face bursa. Se înțelege, neagră. Foile de arbitraj sînt curate, deși aranjamentele de pe gazon par murdare, ceea ce spectatorii observă cu ochiul liber, băteșii noștri n-ar putea vedea nici cu zece dioptrii.

ÎNĂUNTRU-I PREA GROS FARDUL

Nu pot trăda o cauză nobilă (!), luptă din răspuțeri, ca și parlamentarii noștri, să o păstreze, iar un președinte onorific alarmează toate canalele — i s-a urit oare cu bîbinele? — chiar și pe acela al minceii, unde stau ascunși așii și așteaptă damele. Ce propune domnia sa: meciuri de baraj. Poate pentru barajele de la Vidraru și Porțile de Fier, unde în adînc s-a adunat cam multă viitură, cu nimic deosebită de aceea acumulată în cămările ferefeului. Dacă s-ar încumeta cineva să scormonească pe-acolo, ar descoperi atîtea „viituri”, că nici apa Nilului, escortată de crocodili, nu le-ar spăla, iar hidoasele mamifere s-ar trezi

SERGEANTUL

Pe drumul de costisă ce merge spre Vaslui
Venea un om agale, zicînd în gîndul lui :
„Ce lungă pare calea, acum la-ntors acasă.
Și chiar de aș ajunge, n-am ce să pun pe masă.
Votat-am trandafirul și-un zîmbet liniștit.
Să fie ei în locu-mi să vadă ce-am pățit.
Mi-e haina numai zdrențe, doar strălucesc pe ea
Insigna de la miting și-un fel de acadea
Vopsită roz, din tablă în semn că-s partizan
Al frontului de bine și că, acum un an,
Orice băteau minerii și orice stricăciune
Au mai făcut, eu iute semnam adeziune.
Dar azi în furci i-aș pune, cu Theodorescu-n cap,
Iar dacă-mi iau o flintă, de Ion precis vă scap”.
Așa gîndea creștinul cînd iată întîlnește
Un camion ce pare că nu se prea grăbește,
Ci a rămas în pană. Și-i plin de serești
Ce merg cu dor să prindă vreo cîțiva teroriști.
Și colonelu-ntreabă ce e, de unde vine
Și-n general, de este golan sau om de bine!
„Vin chiar din Capitală”. „Ei, nu mai spune!” „Zău!”
„Și ce mai e pe-acolo?” „Păi ce să fie? Rău!”

Sînt greve, demonstrații, proteste și ziare
De-ai merge după ele, guvernul zile n-are.”
„Dar aste tinichele cum, cine ți le-au dat?”
„Chiar comandantul vostru și-al nostru Emanat!”
„Și pentru care fapte?” „Știu eu? Cică drept plată
Că fiînd în urbe Rațiu, eu ziulica toată
L-am fluierat din dește. Dar zău că n-o mai fac,
Că Petre ăsta-al nostru nu este om, ci drac!”
„Cum n-o mai faci, amice!? Sau destabilizezi?”
„Mă rog, de vrei tu roze, tu singur să-i votezi.
Din partea mea — adio!” „Așa-i devotamentul?”
Și, dînd pe dat-un ordin, își puse regimentul
Să-l ia pe om la șuturi, la pumni și la bastoane
Iar el, răbdînd restrîștea, striga mereu „Mi-e foame!
N-am bani și n-am de lucru! În ștreang o să sfîrșești!”
Dar oamenii aceia, fiînd tot mai îndirjiți,
Îi luară cunoștința lăsîndu-l lat în drum.
La cite-a luat pe spate, mai zace și acum.
Iar caporalul care i-a rupt trei coaste cert
A doua zi, din vreme, a fost făcut sergent.

C. RĂZVAN

Director : LAURENȚIU ULICI ■ Redactor-șef : MARIUS TUPAN ■ Redactor artistic : ALEC MACRI

Abonamentele la Lucifer se pot face la toți difuzorii și factorii postali între 1 și 15 ale fiecărei luni. Difuzorii particulari se pot adresa la redacția revistei Redacția și administrația : Calea Victoriei 133, tel. 59 67 60